

Előszó

„Nem vagyunk mások, mint folytatásai a régi időnek, a lábnyomok továbbmennek ugyanazon az úton, jó szem kell hozzá, hogy megláthassa valaki, hol végződik az egyik nemzedék lábnyoma, és hol folytatódik az új nemzedéké.”¹ Krúdy Gyula fenti sorainak szellemében tudományos seregszemlére gyűlt össze a magyar jogtörténész cég legfiatalabb generációja. A koronavírus okozta pandémia miatt az elmúlt években számos szakmai konferencia és esemény maradt el, vagy kényszerült át a – kevésbé személyes – online térbe, így a jogtörténész doktorandusz-hallgatók egymástól elszigetelten kezdhették meg tudományos kutatásaikat, legfeljebb saját műhelyük visszajelzéseire és segítségére támaszkodhattak. Ezért lett nagy jelentőségű az MTA–ELTE Jogtörténeti Kutatócsoport (ELKH) kezdeményezése (amelyet az MTA IX. osztály Jogtörténeti Albizottsága is magáévá tett) a doktori iskolák hallgatóinak bemutatkozására s egyben kutatási programjuk bemutatására. A programot a kutatócsoport és az Albizottság gondozta, a konferencia vitáit a magyar jogtörténeti műhelyek vezetői, prominens képviselői vezették.

A sikeres program alapozta meg a felismerést, hogy a fiatal kutatónemzedéknek szüksége van egy társaságra, amely elősegíti a bevezetést a már tapasztalt tudósközösségbe. Így született meg a magyar jogtörténész PhD-hallgatókat tömörítő szakmai egyesülés ideája. Az Eötvös Loránd Tudományegyetemről induló kezdeményezés nyitott fülekre talált. Az MTA Jogtörténeti Albizottság és az MTA–ELTE Jogtörténeti Kutatócsoport (napjainkban HUN-REN–ELTE Jogtörténeti Kutatócsoport) szakmai pártfogása mellett 2022 júniusában 18 fiatal jogtörténész fejezte ki lelkesedését az együttműködési lehetőség hallatán. A Magyar Jogtörténész Egyesület első közös munkája ez a tanulmánykötet. A kiadványban hét különböző műhely (egyetem) tizennégy doktorandusza mutatkozik be a jogtörténész cég és az érdeklődő szakmai közvélemény előtt. A tanulmányokat a szerzők vezetékneve szerinti alfabetikus sorrendben közöljük. A könyv célja az új, legfiatalabb jogtörténész kutatógeneráció bemutatkozásán túl a hosszú távú tudományos együttműködés alapjainak letétele. Hisszük, hogy az effajta önszerveződő szakmai közösségek elengedhetetlenek egy ország – nem csupán tudományos – gyarapodásához. Mindenki a saját „kis köreibben”, szakmájában és életterében önmaga kiművelésével és közössége támogatásával hozzájárulhat a „nagy közösség” építéséhez. A nagy munka így, a saját szakterületünkön tett, aprónak tűnő lépésekkel kezdődik.

A szerkesztő

¹ Krúdy Gyula: Rezeda Kázmér szép élete. Regény a szép Budapestről.